

Stojmo čvrsto na brodu

Jednom kad sam bila sa Svetim Ocem, postavila sam mu sledeće pitanje: „Kako vidite naš Pokret?“ Odgovorio je: „Kao ekumenski pokret“.

[...] Tako je. Naš pokret je ekumenski. Njegov cilj je da ispuni Isusovu volju: „Da svi jedno budu“.

To je proizašlo iz harizme jedinstva i to ga pokreće.

Pokret stoga nije nastao voljom bilo kog muškarca ili žene, već voljom Svetog Duha, davaoca harizmi.

[...] Unutar ekumenskog pokreta koji se posebno razvio u hrišćanstvu u novije vreme, sigurno imamo svoje mesto.

Ali sa kojim zadatkom?

Da damo svoj doprinos. Koji? Veliki, mali, odlučujući, osnovni, sekundarni...?

Ne znamo. Ali jedno je sigurno: Bog zna.

[...] Često me pitaju o ekumenizmu. Pitaju me kakva je situacija u toj oblasti u svetu, kako je ovde; šta se očekuje; koliko dugo treba da se čeka; šta treba učiniti da se vreme ubrza...

Šta treba da rade – žele da znaju.

Bog nas je u ovom Delu postavio kao na čamac koji plovi vodama vremena prema nama nepoznatoj luci.

Nismo mi oni koji vode. Duh Sveti, svojim božanskim dahom, pokazuje nam različite faze puta do kog treba doći.

U početku nam je pokazao kakav duh moramo imati, koje horizonte treba gledati i na čemu raditi: zalaganje za veće jedinstvo u Katoličkoj crkvi, sa drugim hrišćanima itd.

[...] Naša je dužnost da ostanemo tamo na čamcu, na mestu koje nam je odredilo Providenje, dobro utvrđeno u svom položaju, da nas ne bi zaneli talasi mora ovog sveta.

Ostanimo čvrsto tu, potpuno aktivni u volji koju nam je Bog uvek zamišljao, tako da čamac ne prima udarce, već sigurno plovi ka onome što ne znamo, ali u šta verujemo, što je beskrajno lepo i izuzetno korisno za širenje Kraljevstva jedinstva.

Ostanimo tamo čak i ako taj trenutak ne doživimo [...], jer će posle nas drugi zauzeti naše mesto i mi s

njima možemo jednog dana zahvaliti Bogu što nas je učinio učesnicima u izgradnji njegovog Dela na zemlji, izuzetno korisnim (jer to je Njegovo) za univerzalni ekumenizam.

[...] Mi sledimo Boga. Brzo. Čamac ide. Ostanimo na svom mestu, čvrsto se držeći sadašnjeg trenutka.
[...]

Kjara Lubik

(na telefonskoj konferenciji 28. septembra 1995)